

Mož beseda.

Prisedil *Mihael Levstik*.

lavni švedski kralj Karel XII. je bil v svoji mladosti precej razposajen. Pogosto je popival v družbi mladih dvornikov in uganjal z njimi raznovrstne burke in nerodnosti. Nekega dne, ko je bil zopet pijan, je sirovo razžalil svojo mater, ker ga je bila rahlo posvarila zavoljo njegovega početja.

Ko se je bil drugi dan zopet streznil, mu je bilo silno žal zaraditega, zakaj svojo mater je drugače ljubil prav iskreno. Sklene trdno, da ji dá zadoščenja, kakršnega pač ni pričakovala. Ukaže si prinesiti najlepšo, dragoceno kupo iz brušenega kristala in si jo do roba naliže z vinom. S kupo v roki se poda pred svojo mater in jo nagovori tako-le: „Mati! Zavedam se, da sem vas včeraj hudo razžalil, in srce me boli zavoljotega. Ali storil sem to le, ker me je zavedlo vino. Da mi pa ne bo več mogoče, žaliti vas v pijanosti, vam dajem sedaj v tem trenutku svojo kraljevo besedo, da je ta kupa, ki jo tukaj v roki držim, zadnja, ki jo izpijem v svojem življenju. A to izpijem na vaše zdravje, presvetla moja mati, s prošnjo, da mi odpustite.“

Po teh besedah izpije in zažene kupo skozi okno, da se je razbila na dvorišču. Kralj je držal dano besedo — do smrti: mnogo sveta je prehodil in v marsikateri bitki se je slavno meril s sovražniki, toda vina ni pokusil nikdar več.

▷ Minki za god ◁